

Sędziszów dnia 22 lutego 2010 r.

FN II 3110/liip/2010

.....
.....
.....

**INDYWIDUALNA INTERPRETACJA W ZAKRESIE STOSOWANIA PRAWA
PODATKOWEGO**

Na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku nr z dnia 27 stycznia 2010 r., który wpłynął do tutejszego organu podatkowego w dniu 02 lutego 2010 r. o udzielenie pisemnej indywidualnej interpretacji co do zakresu i sposobu stosowania przepisów prawa podatkowego w sprawie dotyczącej opodatkowania podatkiem od nieruchomości kontenerów

postanawiam

uznać, że stanowisko Strony przedstawione we wniosku - polegające na tym, że kontener wykorzystywany na działalność gospodarczą który nie jest trwale związany z gruntem nie stanowi podstawy do opodatkowania podatkiem od nieruchomości - jest nieprawidłowe.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 14a § 1 ww. ustawy - Ordynacja podatkowa stosownie do swojej właściwości naczelnik urzędu skarbowego, naczelnik urzędu celnego lub wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa na pisemny wniosek podatnika, płatnika lub inkasenta mają obowiązek udzielić pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w ich indywidualnych sprawach, w których nie toczy się postępowanie podatkowe lub kontrola podatkowa albo postępowanie przed sądem administracyjnym. W dniu 02 lutego 2010 r. do tutejszego organu podatkowego wpłynął wniosek o wydanie pisemnej interpretacji w trybie art. 14j §1 ww. ustawy - Ordynacja podatkowa, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów prawa podatkowego w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości kontenera stanowiącego zaplecze socjalne zespołu rewidentów taboru. Czy kontenery które nie są trwale połączone z gruntem powinny podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości? Zgodnie z art. 14b §3 ww. ustawy podatnik zawarł jednocześnie własne stanowisko w sprawie stwierdzając, że w świetle ustawy z dnia 07 lipca 1994 r. Prawo Budowlane (Dz. U. z 1999 r. Nr 89, poz. 414 z późn. zm.) przedmiotowy kontener stanowi tymczasowy obiekt budowlany, który nie jest nieruchomością i w związku z powyższym odprowadzanie podatku od nieruchomości jest nieuprawnione.

Rozpatrując sprawę tutejszy organ podatkowy zważył, co następuje:

Zakres przedmiotowy podatku od nieruchomości określa art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.), zgodnie z którym opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 z późn. zm.), przez budynek należy rozumieć taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Zacytowany przepis wskazuje, że warunkiem niezbędnym do uznania określonego obiektu budowlanego za budynek, w rozumieniu powyższej definicji, jest m. in. jego trwale związanie z gruntem. Obiekt, który nie jest trwale związany z gruntem nie jest budynkiem, w rozumieniu powyższej definicji.

W art. 3 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane zawarta jest definicja budowli. Ustawodawca tworząc pojęcie budowli, nie definiuje samego pojęcia, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że jest to obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, wyliczając następnie w sposób przykładowy obiekty budowlane zakwalifikowane jako budowle jak: lotniska, drogi, linie kolejowe, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, naziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Podkreślić należy, że wyliczenie to ma jedynie charakter przykładowy, w celu ułatwienia kwalifikacji obiektów jako budowli, a więc nie stanowi katalogu zamkniętego.

Art.3 pkt 4 ustawy – Prawo budowlane określa, że pod pojęciem obiektu małej architektury - należy rozumieć niewielkie obiekty, a w szczególności:

- a) kultu religijnego, jak: kapliczki, krzyże przydrożne, figury,
- b) posągi, wodotryski i inne obiekty architektury ogrodowej,
- c) użytkowe służące rekreacji codziennej i utrzymaniu porządku, jak: piaskownice, huśtawki, drabinki, śmietniki.

Jednocześnie należy wskazać, że art. 3 pkt 5 ustawy- Prawo budowlane zawiera także definicję „tymczasowego obiektu budowlanego”, którym jest obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przeznaczony do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, barakowozy, obiekty kontenerowe. Natomiast ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie zawiera definicji „tymczasowego obiektu budowlanego”, a posługuje się jedynie dwoma pojęciami obiektu budowlanego, tj. budynku i budowli.

W związku z powyższym dla potrzeb podatku od nieruchomości należy określić jakiego rodzaju obiektem budowlanym jest kontener. Jeżeli kontener spełnia wszystkie elementy definicji budynku, w tym trwale związanie z gruntem - to jest budynkiem. Jeżeli

natomiast nie jest budynkiem w rozumieniu art. 1a ust 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, to na podstawie definicji budowli zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 2 tej ustawy jest budowlą i podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Zgodnie z art. 4 ust. 1, pkt 3 podstawę opodatkowania dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczenia amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych – ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego. Jeżeli od budowli lub ich części nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych – podstawę opodatkowania stanowi ich wartość rynkowa, określona przez podatnika na dzień powstania obowiązku podatkowego (art. 4 ust.5 w.w ustawy).

Reasumując powyższe, należy stwierdzić, że jeżeli kontener nie spełnia cech budynku w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych to wówczas jest budowlą. Przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości jest wartość kontenera i wartość fundamentu, traktowana jako jedna budowla. Tym samym stanowisko wyrażone we wniosku z dnia 27 stycznia 2010 r. należy uznać za nieprawidłowe.

Na podstawie art. 14c § 3 Ordynacji podatkowej interpretacja indywidualna zawiera pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Właściwy w niniejszej sprawie jest Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach. Na podstawie art. 3 § 2 pkt 4a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane w indywidualnych sprawach. W świetle art. 52 §3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, złożenie skargi na wydaną interpretację indywidualną musi poprzedzać wezwanie, skierowane na piśmie do organu, który wydał interpretację, do usunięcia naruszenia prawa w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł dowiedzieć się o wydaniu interpretacji. Wystosowanie wezwania jest obligatoryjne i pominięcie go naraża skarżącego na odrzucenie skargi przez sąd administracyjny. Na mocy art. 53 §2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeśli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa. Zgodnie z art. 54 §1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi. W niniejszej sprawie skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach wnosi się za pośrednictwem Burmistrza Sędziszowa.